

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

IX. An homo instus indigeat gratiæ actualis auxilio ad operandum bonum, & ad finalem perseuerantiam consequendum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

infidelem peculiari gratiæ diuinæ auxilio excitatum fuisse ac adiutum, vt furorem deponeret, & mansuetudinem sectaretur; & supra ex eodem S. Patre vidimus Polemonem infidelem, dono diuinæ gratiæ ex luxurioso continentem esse factum; & cap. seq. probabitur, omnibus omnino hominibus, ac proinde etiam infidelibus antiquam fidem recipiant, imò etsi nunquam illam recipiant, gratias ex Christi Domini meritis dari ad salutem sufficientes.

SECTIO IX.

An homo in gratia habitualis sanctificantis statu, indigeat aliquo gratia actualis auxilio ad operandum bonum, & ad finalem perseverantiam consequendam.

Questionis sensus est, an homo in gratiæ habitualis sanctificantis statu constitutus, præter habitus supernaturales fidei, spei, & charitatis, aliarumque virtutum, quæ ipsam gratiam sanctificantem comitantur (vt dicitur infra) indigeat aliquo gratiæ actualis auxilio, vt possit bonum operari, tentationes occurrentes superare, & in illo gratiæ sanctificantis statu vsque ad finem vitæ perseverare. Pro cuius resolutione

Dicendum r. hominem iustum seu gratiâ sanctificante præditum, non posse absque nouo gratiæ actualis auxilio opera exercere æternæ vitæ meritoria. Ita S. Thom. q. 109. a. 9.

Probatur r. ex Conc. Araus. 2. can. 10. vbi dicitur, baptizatos omnes acceptâ per baptismum gratiâ posse quidem, & debere ea, quæ ad salutem pertinent, adimplere, sed Christo auxiliante, & cooperante; & ex Conc. Trid. sess. 6. cap. 16. vbi dicitur, Christum Iesum tanquam caput in membra, & tanquam vitem in palmites, in ipsos iustificatos iugiter virtutem influere; quæ virtus bona

eorum opera semper antecedit, & comitatur, & subsequitur; hæc autem saltem de iustorum operibus æternæ vitæ meritorij intelligi debent.

Probat 2. ex S. Aug. lib. de grat. & libero arbit. c. 6. vbi sic loquitur, *Necessarium est homini, ut gratia Dei non solum iustificetur impius, id est ex impio fiat iustus, cum redduntur ei bona pro malis; sed etiam cum fuerit iam iustificatus ex fide ut ambulet cum illo gratia, & incumbat super ipsam, ut cadat.*

Probat 3. ex eo, quod habitus non mouent potentiam, nec illam ad operandum iuuant, nisi prius ab ipsa potentia applicentur ad operandum; naturalis autem potentia hominis non potest per seipsam habitum supernaturalem applicare ad operandum, nisi ipsa prius excitetur à Deo; cum initium omnis boni operis ex Deo sit, ut ex antè dictis constat.

Dicendum 2. neque etiam posse hominem in statu gratiæ sanctificantis existentem, vllum cuiuscunque virtutis opus bonum exercere absque aliquo gratiæ actualis auxilio. Ita S. Thom. loco cit.

Probat 1. ex can. 9. supra cit. Conc. Araus. vbi dicitur, quod quoties bona agimus, Deus in nobis atque nobiscum ut operemur operatur; & can. 10. dicit adiutorium Dei, etiam renatis ac sanctis, esse semper implorandum.

Probat 2. eadem ratione qua supra sect. 6. ostendimus, non posse hominem ex solis naturæ viribus sine gratiæ actualis auxilio vllum opus moraliter bonum exercere; ratio enim illa id æque probat de homine in statu gratiæ sanctificantis existente; cum in tali statu nullum virtutis actum possit exercere, nisi tales in eius mente orientantur cogitationes, quibus moueatur voluntas ad illius virtutis actum exercendum: hæc autem cogitationes cum omnem deliberationem præueniant, ex sola Dei misericordia prouenire censendæ sunt, ac proinde Christi Domini gratiæ ascribi debent.

Dicendum 3. non posse hominem in statu gratiæ vsque

in vita
tæ au
dictis;
lam te
cere pe
tæ au
ueran
exerci
occurr

6. cap.
nit, iust
tia per
Papa in
baptism
bols in si
am bon

Hier. e
verbis;
nisi semp
sus peto
in dand

Dice
tam iust
lum spe
dum ne
minem
sed non
miserie
hatur, &
singular

Sap. 4
filiis acc
illis: p
tatem.

Qua
possit e
nialia d

na vi

in vita sua finem perseverare absque speciali diuinæ gratiæ auxilio. Ita S. Thom. supra a. 10. Et constat ex antè dictis; cum enim homo sine auxilio gratiæ actualis nullam tentationem vincere, nec vllum bonum opus exercere possit, à fortiori sequitur, nec posse sine speciali gratiæ auxilio in accepta iustitia vsque in vita finem perseverare; cum perseverantia illa obtineri nequeat, nisi per exercitium bonorum operum, & victoriam tentationum occurrentium, vt fuse docet, & explicat Conc. Trid. sess. 6. cap. 13. & can. 22. anathema profert in eum qui dixerit, iustificatum sine speciali auxilio Dei in accepta iustitia perseverare posse; & eodem sensu dixit Cœlestinus Papa in epist. ad Episcopos Galliæ can. 6. *Neminem etiam baptismatis gratiæ renouatum, idoneum esse ad superandas diaboli insidias, nisi per quotidianum Dei adiutorium perseverantiam bonæ conuersationis accipiat;* quod optime explicat S. Hier. epist. ad Cresiphontem aduersus Pelag. cap. 3. his verbis, *Non sufficit mihi quod semel gratiam mihi donauit, nisi semper donauerit: peto vt accipiam, & cum accepero rursus peto: auarus sum ad accipienda Dei beneficia; nec ille deficit in dando; nec ego satior in accipiendo.*

Dices, contingere posse vt aliquis statim post acceptam iustificationem ex hac vita decedat, in quo casu nullum speciale gratiæ actualis auxilium illi ad perseverandum necessarium est. Resp. in tali casu posse quidem hominem perseverare absque nouo gratiæ actualis auxilio, sed non sine nouo, & indebito fauore ac dono diuinæ misericordiz; quo fit, vt ex hac vita in eo statu subtrahatur, & ex varijs & maximis salutis amittendæ periculis singulari Dei beneficentia eruatur, iuxta quod dicitur Sap. 4. *Raptus est, ne malitia mutaret intellectum eius, aut ne filio deciperet animam illius &c. Placita enim erat Deo anima illius: propter hoc properauit educere illum de medio iniquitatum.*

Quares, an homo in gratia sanctificante constitutus, possit cum auxilio gratiæ omnia, & singula peccata venialia deuitare. Resp. in primis certum esse, quodlibet

R 3

peccatum

peccatum veniale diuini sumptum, posse ab homine iusto cum ordinario gratiæ auxilio deuitari; posse item tot, & tanta, tamque specialia gratiæ auxilia homini iusto à Deo communicari, vt eorum beneficio vitam ab omni profus veniali peccato immunem ducat; hoc enim re ipsa factum esse in sanctissima Virgine Maria vniuersa tenet Ecclesia, vt patet ex Conc. Trid. sess. 6. can. 23. Quod si quæstio sit, an homo iustus cum illis gratiæ auxilijs, quæ communiter iustis dantur, omnia & singula peccata venialia per totum vitam tempus euitare possit? Resp. non possit; hoc enim expressè definitum est in cit. canone 23. Conc. Trid. in quo damnatur, qui dixerit, hominem iustificatum posse in tota vita peccata omnia, etiam venialia, vitare, nisi ex speciali Dei priuilegio. Id etiam probat S. Aug. epist. 89. quæst. 1. ex his orationis Dominica verbis, (*dimitte nobis debita nostra*) *Omni*bus enim (inquit) necessaria est Oratio Dominica, quam etiam ipsis Apostoli sine Dominus dedit, vt unusquisque Deo dicat, *dimitte nobis debita nostra*; cui enim hæc in oratione verba necessaria non fuerint, ipse hic sine peccato vivere pronuntiandus est, quales si aliqui futuri Dominus prouideret, meliores utique quam extiterunt sine Apostoli, aliam orationem illos doceret.

CAPVT II.

De gratia sufficienti.

SECTIO I.

Quid sit gratia proueniens, excitans, & operans.

AD faciliorem eorum, quæ de gratia sufficienti dicturi sumus intelligentiam, prius hic explicanda sunt variaz species, seu acceptiones ipsius gratiæ actualis.